

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

La parròquia, com la font pública del poble

El periodista Henri Fesquet va publicar els anys 50 del segle passat un llibre titulat *Les floretes del papa Joan*, on recollia un seguit d'anècdotes i de pensaments del papa sant Joan XXIII, l'iniciador del Concili Vaticà II. El capítol vintè d'aquest llibre es titulava: «L'Església, una font pública» i recollia un pensament de qui fou anomenat «el papa bo»: «L'Església no ha de ser ni un museu d'arqueologia ni un castell, sinó una font, com la font pública del poble que dona aigua a les generacions d'avui que s'hi acosten, com en va donar a les generacions passades. Cada parròquia és com el meu àlbum de família».

Quan al llarg d'aquests primers mesos de la meua estada a la diòcesi de Tortosa vaig visitant parròquia a parròquia, em ve a la memòria aquest fragment del llibre esmentat. Tots sabem que darrere d'una casa, d'un edifici, hi ha vida, hi ha un col·lectiu de persones que viu el seu dia a dia. El mateix succeeix darrere d'un temple parroquial: també hi ha vida, hi ha una comunitat, hi ha les «pedres vives» que impulsen tot un seguit d'iniciatives pastorals. Les parròquies dels nostres pobles i ciutats, tenint com a fonament

sòlid la celebració de l'Eucaristia, poden ser alhora instrument providencial de l'acollida i expressió de la comunitat en la fe, l'esperança i l'amor que Jesucrist ens concedeix com a gràcia.

El papa Francesc afirma que «la parròquia no és una estructura caduca; precisament perquè té una gran plasticitat, pot prendre formes molt diverses que requereixen docilitat i la creativitat missionera del pastor i de la comunitat» (*Evangelii gaudium* 28). La parròquia té un fort valor simbòlic en un poble i és una de les manifestacions més importants del rostre de l'Església. La parròquia toca aspectes molt profunds de la cultura i de la societat que afecten el més íntim de la vida de les persones.

Donem gràcies al Senyor per tots els qui formen part de les nostres parròquies fent que esdevinguin com la font pública que fa realitat allò que Jesús va dir a la dona samaritana que va trobar en el pou de Jacob: «el que begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set; i l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna» (*Jn* 4,14).

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

És casa meua

El Bartolo, el Juan «capitán», el Mateu i el Manolo eren els hostes del centre d'acollida El Sostre de la Barceloneta. Teníem la rectoria de la parròquia habilitada perquè visquessin quatre homes que mai no podrien tenir una vivenda. Allí els rebíem cada dia a les set del vespre perquè es trobessin i passessin la nit fins a l'endemà a les vuit del matí. Era un espai molt humil, cadascú tenia una hamaca i una petita gibrelleta als peus. Allò era el seu espai. Cada nit, un parell de persones voluntàries ens quedàvem a dormir amb ells, perquè les seves capacitats físiques i mentals no permetien que estiguessin sols. Així que arribaven del carrer, s'asseien can-

sats, de no haver fet res en tot el dia, i jugàvem a cartes o tan sols parlàvem llargament i profunda. Així els coneixíem i ens coneixien. Després venien algunes veïnes i ens portaven una mica del seu sopar i el compartíem tots els que érem allà. Per acabar, venia el moment d'acompanyar-los, no sense esforç, al primer pis on els disposàvem en aquells fràgils llits.

Al matí quan obríem la porta anaven sortint poc a poc, com si els costés deixar la casa, i es repartien pel barri tot esperant rebre les almoines d'aquells

que, compadits, les deixaven dins el pot que es posaven al davant. Cadascú tenia el seu lloc fix. De tal manera que el dia que no apareixien a les set del vespre al Sostre, els anàvem a buscar, perquè ja sabíem que no podrien arribar en l'estat que estaven, molt sovint amb un excés de la seva beguda preferida. Teníem acordat que, per a no molestar els veïns, no es presentessin davant de la porta fins a l'hora d'obrir el Sostre.

Arribada aquella hora, el barri sencer s'omplia de tendresa esclatant i una ca-

lidesa extrema omplia els carrers. Com si se sentís una veu del cel els quatre homes es posaven en camí cap al seu redós.

Cada pas que feia cadascú dels quatre homes deixava al terra una marca que deixava petjada de l'amor que rebien quan entraven a casa. Era el camí que els donava l'oportunitat de deixar la intempèrie i trobar l'aixopluc. La més profunda experiència de la salvació que Déu ens promet: «tornaràs a casa i deixaràs la intempèrie. Ja saps on et porten els teus passos. Vindràs a casa i tindràs un sostre. Casa meua és casa teua».

Mn. Valentí Alonso i Roig

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

La parroquia, como la fuente pública del pueblo

El periodista Henri Fesquet publicó en los años 50 del siglo pasado un libro titulado *Las florecillas del papa Juan*, donde recogía una serie de anécdotas y de pensamientos del papa san Juan XXIII, el iniciador del Concilio Vaticano II. El capítulo vigésimo de este libro se titulaba: «La Iglesia, una fuente pública» y recogía un pensamiento del que fue llamado «el papa bueno»: «La Iglesia no tiene que ser ni un museo de arqueología ni un castillo, sino una fuente, como la fuente pública del pueblo que da agua a las generaciones de hoy que se acercan, como la dio a las generaciones pasadas. Cada parroquia es como mi álbum de familia».

Cuando a lo largo de estos primeros meses de mi estancia en la diócesis de Tortosa voy visitando parroquia a parroquia, me viene a la memoria este fragmento del libro mencionado. Todos sabemos que detrás de una casa, de un edificio, hay vida, hay un colectivo de personas que vive su día a día. Lo mismo sucede detrás de un templo parroquial: también hay vida, hay una comunidad, hay «piedras vivas» que impulsan toda una serie de iniciativas pastorales. Las parroquias de nuestros pueblos y ciudades, teniendo como fundamento sólido la celebración de la Eucaristía, pueden ser a la vez un instrumento providencial de la acogida y expresión de la comunión en la fe, la esperanza y el amor que Jesucristo nos concede como gracia.

El papa Francisco afirma que «la parroquia no es una estructura caduca; precisamente porque tiene una gran plasticidad, puede tomar formas muy diversas que requieren la docilidad y la creatividad misionera del pastor y de la comunidad» (*Evangelii gaudium* 28). La parroquia tiene un fuerte valor simbólico en un pueblo y es una de las manifestaciones más importantes del rostro de la Iglesia. La parroquia toca aspectos muy profundos de la cultura y de la sociedad que afectan a lo más íntimo de la vida de las personas.

Demos gracias al Señor por todas las personas que forman parte de nuestras parroquias haciendo que lleguen a ser como la fuente pública que hace realidad aquello que Jesús dijo a la mujer samaritana que encontró en el pozo de Jacob: «el que beba del agua que yo le daré, nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en una fuente de agua que salta hasta la vida eterna» (*Jn 4,14*).

† **Sergí Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Las misiones en órbita

Impresiona escuchar las palabras de Jesús, «Id por todo el mundo y predicad el evangelio», en la celebración misionera durante la misa dominical de la parroquia de San Bartolomé del 12 de noviembre. Aquel grito de Jesús, que se había encarnado para estar más cerquita de cada uno de nosotros y que había venido para prender fuego —el fuego de nuestra salvación feliz— a todas las personas, lo hemos visto y oído resplandeciente en la misionera laurita, Regina Zapata Franco, de la congregación de las Misioneras de María Inmaculada y de Santa

Catalina de Siena, fundada por santa Laura de Jesús. Al igual que su fundadora, mostraba la sed de Dios y anhelaba ir a Él como bala de cañón para regalarlo a todo el mundo. Y pedía que apoyáramos a las misiones invitándonos a orar con palabras filiales, sencillas, personales, ¡sí!, esas que borbotan del corazón para que el Señor se aposente en todos, como padre y amigo, especialmente en los habitantes de la selva que todavía le desconocen. Agradecemos su vivo entusiasmo y presencia entre nosotros.

Manuel Ferrer

Confirmacions a Batea

El diumenge 19 de novembre, el bisbe Sergi va visitar per primera vegada la parroquia de Sant Miquel Arcàngel de Batea. De seguida, es quedà sorprès del gran temple i l'admirà.

Va presidir l'eucaristia dominical i administrà el sagrament de la Confirmació a tres nois.

La celebració fou molt bonica, acompanyats amb les veus de la Coral parroquial Sant Miquel. El bisbe ens regalà una homilia preciosa i molt «personalitzada» per als joves que rebien el sagrament de l'Esperit.

Mn. Julian Escudé

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Quan busquem abans de res el regne de Déu, mantenint una justa relació amb Déu, la humanitat i la naturalesa,

llavors la justícia i la pau poden fluir com un corrent inesgotable d'aigua pura, nodrint la humanitat i totes les criatures» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «Assenyalar amb el dit sovint fa més difícil que qui s'ha equivocat reconegui el seu propi error. Més aviat, la comunitat ha de fer-li sentir a ell o a ella que, mentre condemna l'error, li és a prop amb l'oració i l'afecte, disposada a oferir el perdó» (10 de setembre).

@Pontifex_es: «Oposem a la força de les armes la de la caritat, a la retòrica de la violència la tenacitat de l'oració. Fem-ho especialment per tants països que sofreixen a causa de la guerra. Intensifiquem la nostra oració per la turmentada Ucraïna!» (10 de setembre).

@Pontifex_es: «Anunciar Crist uneix, no divideix; l'anunci comú del nostre Senyor evangelitza el camí ecumènic mateix. Caminem junts en l'oració que ens purifica, en la caritat que ens uneix, en el diàleg que ens acosta» (11 de setembre).

Convivència de l'Esperit (Curs Alpha a l'Hospitalet de l'Infant)

Bé, de tant en tant, tornem a fer-nos ressò d'aquesta realitat. Aquesta vegada vàrem ser poquets... entre acompanyants i convi-

rats, érem deu persones. Però això no va ser cap obstacle perquè l'Esperit continuï actuant en les persones, i a fe de Déu que va funcionar! Alguns

van tenir una sensació de pau, altres amb ganes d'explicar coses, altres es van quedar sense paraules, però tots vam ser testimonis de la presència i de l'alegria de l'Esperit.

Una vegada més, el Santuari de la Mare de Déu del Loreto (Tarragona) va ser testimoni d'aquesta convivència, el passat 2 de desembre de 2023. Com sempre, molt ben acollits pels P. Rogacionistes, pel P. Mario i per la gent que els ajuda. El temps ens va acompanyar i vam poder fer totes les activitats previstes. Les sensacions, les ganes i la inspiració de l'Esperit determinaran si continuem amb un nou curs passades les festes nadalenques.

La raó de publicar aquesta notícia no és només a nivell informatiu, sinó també el poder despertar la curiositat d'altres parròquies i estar disponibles per fer un primer pas per implantar el Curs Alpha a la seva pastoral ordinària.

Mn. Jordi Salvadó

El bisbe Sergi visita les comunitats parroquials de La Ràpita

El passat dissabte, 2 de desembre, el bisbe Sergi es trobà per primera vegada amb les dues comunitats parroquials de La Ràpita: la de la Santíssima Trinitat i la de Sant Josep Obrer. El bisbe presidí la celebració de l'Eucaristia i ens contagià tant els infants com els joves, com els adults, la il·lusió i l'esperança que són pròpies de l'Advent.

Després de la celebració, a la planta parroquial, vam compartir un senzill sopar amb les aportacions culinà-

ries dels participants: consells de Pastoral i Economia de les dues parròquies, catequistes, religioses i algunes persones més vinculades a la litúrgia (sagristia, cants, etc.).

Va ser una jornada entranyable per acollir per primera vegada entre nosaltres a aquell que ve en el nom del Senyor, aquell a qui el papa Francesc ha posat com a pastor de la nostra Església diocesana.

Parròquies de La Ràpita

AGENDA

Dilluns 15, Seminari, a les 11 h, formació permanent per al clergat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1S 15,16-23 / SI 49 / Mc 2,18-22]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maür (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.

16. ■ Dimarts [1S 16,1-13 / SI 88 / Mc 2,23-28]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. □ Dimecres [1S 17,32-33.37. 40-51 / SI 143 / Mc 3,1-6]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró

dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dijous [1S 18,6-9;19,1-7 / SI 55 / Mc 3,7-12]. Tortosa: □ Sant Ildefons, bisbe. Urgell: ■ Sant Jaume Hilari Barbal i Cosin, rel. La Salle i mr. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana.

19. ■ Divendres [1S 24,3-21 / SI 56 / Mc 3,13-19]. Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, card.; beats Jaume de Sales, prev., i

Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prevs., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

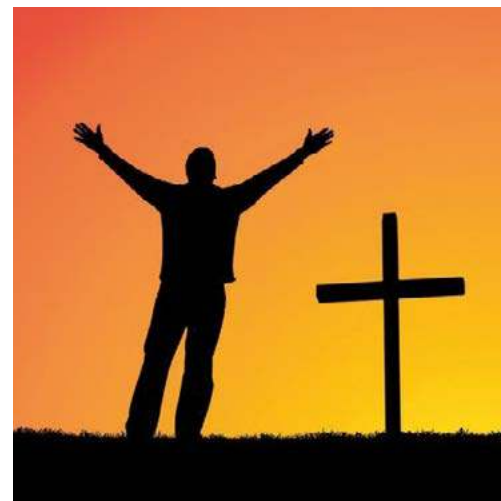
20. ■ Dissabte [2S 1,1-4.11-12.19. 23-27 / SI 79 / Mc 3,20-21]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà i mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3,1-5. 10 / SI 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs. (259); beata Josepa Maria de santa Agnès, vg. agustina, de Benigànim.

Diumenge II de durant l'any (B)

COMENTARI

«Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta»

El primer que fa Jesús en començar la seva vida pública és buscar aquells que seran els seus amics i col·laboradors, els apòstols. Tot i ser el Salvador únic vol tenir amics que l'acompanyin i vagin aprenent la seva manera de viure i de predicar l'Evangeli. Han de ser els seus continuadors. L'evangeli ens presenta la crida de tres deixebles. En primer lloc *Andreu i un altre deixeble* (potser el mateix evangelista). Gràcies al Baptista segueixen Jesús. El Senyor els pregunta: *Què voleu? I ells contesten: On us allotgeu?* Però la resposta de Jesús no serà la indicació d'un lloc sinó una invitació a compartir la seva vida: *Veniu i ho veureu*. Van sortir transformats. Per això *Andreu quan troba el seu germà Simó Pere* li comunica la seva descoberta: *Hem trobat el Messies*. Però no li ensenya res: *L'acompanyà on era Jesús*. Ell és el Mestre, és ell qui crida. La crida del Senyor a tots nosaltres (perquè a tots ens fa arribar la seva invitació) no és a saber coses de Jesús, sinó a viure i experimentar el seu amor, la seva intimitat, a escoltar la seva paraula. La primera lectura també ens parla d'una vocació, la de Samuel. *Era un noi*, no té experiència de les crides del senyor (que li arribaran al llarg de la seva vida). Per això es pensa que és el sacerdot *Elí* qui el crida. Per tres vegades s'hi presenta creient que és ell qui el convoca. Finalment sap que és el Senyor i la seva resposta mostra una disponibilitat total: *Parleu que el vostre servent us escolta*. Samuel serà un dels grans profetes d'Israel. El profeta, com tots nosaltres, bàsicament el que ha de fer és escoltar el Senyor; hem de saber què vol de nosaltres. Pau, a la segona lectura parla de com el cristià ha de viure de cara a Déu i ho concreta en el tema de la fornicació: *El cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor per al cos*; un cos que serà transformat *en la resurrecció*. I acaba: *Els nostres cossos són santuari de l'Esperit*. Tractar el cos com un temple és viure de cara al Senyor que ens crida a ser veritables deixebles seus.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir.» I el noi se'n anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.» Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí compregué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: "Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta."» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.» Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Jo us dic: «Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde se encontraba el Arca de Dios. Entonces el Señor llamó a Samuel. Este respondió: «Aquí estoy». Corrió adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado. Vuelve a acostarte». Fue y se acostó. El Señor volvió a llamar a Samuel. Se levantó Samuel, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado, hijo mío. Vuelve a acostarte». Samuel no conocía aún al Señor, ni se le había manifestado todavía la palabra del Señor. El Señor llamó a Samuel, por tercera vez. Se levantó, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Comprendió entonces, Elí que era el Señor el que llamaba al joven. Y dijo a Samuel: «Ve a acostarte. Y si te llama de nuevo, di: "Habla, Señor, que tu siervo escucha»». Samuel fue a acostarse en su sitio. El Señor se presentó y llamó como las veces anteriores: «Samuel, Samuel». Respondió Samuel: «Habla, que tu siervo escucha». Samuel creció. El Señor estaba con él, y no dejó que se frustrara ninguna de sus palabras.

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Y Dios resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros con su poder. ¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la inmoralidad. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca contra su propio cuerpo. ¿Acaso no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo, que habita en vosotros y habéis recibido de Dios? Y no os pertenecéis, pues habéis sido comprados a buen precio. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios». Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?». Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?». Él les dijo: «Venid y veréis». Entonces fueron, vieron dónde vivía y se quedaron con él aquel día; era como la hora décima. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo)». Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce: Pedro)».